

KRONIKÁS ADOMÁK.

3. A mulatságos fogság.

Nagyságos Kondorváry Gábor úr valami nevezetes ember volt a maga idejében!

Rég volt az az ő ideje, csak úgy beszélnek már róla, mint a mythológiáról: — az iskolákban ugyan még nem tanítják rá a gyerekeket; ámbar aligha nem követett el életében annyi istentelenséget, mint Jupiter.

A hány jó paripának kitörte a lábát, a hány jámbor férjnek elszöktette a feleségét, a hány paraszt-lánynak házat építtetett Pesten, a hány viczispánt lecsapott székéről, arról mind históriát lehetne írni s fogadom, hogy elolvassák.

Különösen erős oldala volt az asszonyok elleni hadjárat. E tekintetben valóságos Dzsingisz-kán volt; elpusztította, a mi akár meghódolt, akár ellene állt.

Hanem egyszer még is nagy kudarcot valott. A szomszéd vármegyében lakott egy szép özvegyasszony, az sokáig csalogatta maga után s mikor már azt hitte Gábor úr, hogy egészen meghódította, akkor a szép özvegy ott hagyta őt a faképnél s férhez ment egy szolgabíróhoz.

Micsoda düh volt ez! Kondorváry úr legelőször banderiummal akart rajta menni a szomszéd vármegyére, hogy a hűtelen házat tőből lerontassa, magát szijra fűzze, s ló mellett hajtsa rabszolgaságra, a szolgabíró pedig megcsapassa szájig; hanem erről lebeszéltek. Került egy pár bevett fejébe azoknak, a kik lebeszéltek.

Azután fogadott egy jött-ment versfaragót, hogy írjon rájuk valami fertelmes pasquillt. Az meg is írta, (a kedves!) s ezen nevettek egy pár hétig a Kondorváron összegyűlt czimborák bor mellett eleget. Hanem hát ez Katalinnak, a hűtlennek mind nem ártott, mert nem tudott róla semmit. Valami erősebb boszút kellett kitalálni!

Megvan! Kondorváry úr behozatott a ménesről két hintó elé való lovat s azokat ünnepélyesen elnevezé Katalinnak és Mihálynak, a mik voltak a hűtelen és völegénye nevei. Azután addig ácsorgott, míg egyszer valahol a közeli városban kapott egy utazó szerzetest, s azt felszólítá, hogy nem vállalkoznék-e udvarához káplánnak, tisztos fizetés és ellátás mellett? a mit ez természetesen illendő ajánlatnak találva, elfogadott.

Ezt tehát haza szállítá kastélyába s ott oly tisztességgel is bánt vele, hogy annak legkisebb panasza sem lehetett rá.

Azon a napon, a mikor az özvegy és a szolgabíró esküdtek; felszólítá a tiszteletest, hogy ne sajnáljon feljönni az ebédlőbe, a holott a díszes násznép előtt egy Katalin nevű leányzó és egy Mihály nevű gavallér kívánnak összeeskettetni.

A jámbor férfiú semmi gonoszat nem sejtve, felmegyen, s akkor látja, hogy az összeeskettetendő fél egy pár paripa, menyasszonyi koszorúval s völegényi bokkrétával a fülei mellett.

A barát nem találta jónak a tréfát: a házasság szent dolog; abból csúfot nem szabad üzni, a nagyságos úr pokolra jut az ilyen ötletekkel. Utoljára azzal fenyegetőzött, hogy ha őt nem eresztik ebből az istentelen házból, hát ő kiugrik az ablakon.

Ott azután Kondorváry úr, meg a czimborák addig huzakodtak a tisztos férfiúval, míg utoljára lehúzták róla a csuklyáját, azt feladták valami bolondos ficzkóra; a ki aztán forma szerint egész ünnepélyességgel összeesketé Katalint és Mihályt, a hogy menyasszonyt és völegényt szokás.

No képzelhetni, hogy ez aztán nem maradt abban; a barát panaszt tett az érseknél a hallatlan sacrilegiumért, az érsek szigorú férfiú volt; Kondorváry urat kriminalis perbe fogták érte.

Héj iszonyú pénzébe került neki ez a lóhá-zasság! Bizony saját menyegzőjére sem költhetett volna el többet; s utoljára minden költség, utánajárás, Bécsbe—Budára szaladgálás sem használt semmit; bizony Kondorváry urat azért csak elítélték két egész esztendei fogságra; tekintetes nemes ** vármegye tömlöczében kiülendőre.

Nesze neked!

Már most, gondolja az ember, lesz neki két esztendeje, a mi alatt csendes elvonultságban megbánhatja multja nagy bolondságait s jámborabb életre készülhet.

Soha biz a! Hanem akkor meg azt tette, hogy odavitette magához a tömlöczbe czimboráit, beültette a cigánybandát, felhozatta a borait s ott mulattak egyik nap mint a másik nap bezárt ajtók mellett. Néha néha egy-egy halálra ítélt lóköltő is vetődött oda közéjük; arról aztán gondoskodtak, hogy józanon ne menjen a más vi-

lára. A porkolábnak jó dolga volt ezalatt s volt esze, hogy el ne rontsa a jó dolgát. Úgy járt az uri vendég oda a tömlöczbe, mint valami casinoba, s néha néha, ha eszébe jutott Kondorváry úrnak, befogatott a négy lovas hintájába s ő is visszalátogatta a szomszédfaluban lakó ismerőit, a kik ha bámulni találtak rajta, hogy ő most nincs a börtönben, bizton felele nekik: „Se baj, zsebemben a tömlöcz kulcsa, nem csukhatnak ki.“

Ilyen víg volt hajdanában az élet. *K. M.*

4. A kis czifra veres bunda.

Ezen történet veszi eredetét egy debreczeni kurta csapszékéből, s ugyan azért nagy alázatossággal engedelmet is instálok minden érdemes olvasótól, de különösen az olyantól, a ki még kurta csapszékben nem volt, hogy most ez egyszer kénytelen vagyok oda invitálni, s ott bemutatni egy halandó bundát vagy is férfit, ki, tiszteességgel legyen mondva: csizmadia.

Ott ült ő rettentő kényesen e kurta hétel egyik hosszú deszka lóczáján; vadonnan új veres bunda volt nyakába kavarítva, mely czifrán tulipántosan, ezüstös pillangókkal vala ki varrva — még hiven érzett rajta a csávának és orleánnak azon mysteriosus szaga, mely parfüm a szücs hasznos professiót semmi nemesebb művészet ellenébe se teszi irigylendővé.

Látszott tulajdonosa arcának költői büszke kifejezéséből, mennyi magasztos eszmék promeniálnak széles koponyájának korpatartójában, melyeket azon önértet költe fel benne, hogy ő az

a férfi ki e szép bundát szerzette, hogy ő az amásodik Jázon, ki e szép, bár nem arany gyapjuért, oly sok bikabört forgatott keresztül-kasúl, s oly temérdek döféssel szelidíte annyira, hogy végtére is lön belőle csizma, vagyis debreczeni nyelven varjú. Végig gondolkozott elméjének széles költészetével, mily dicső és háládatos művészet a csizmadia mesterség, s hol van több okos ember, mint a csizmadiák között stb. — s e magasztos andalgásait egy meszely borocskával épen le is öblinté, midőn a csapszék belső szobácskájában valami keserves nyögésre lön figyelmes.

Felebaráti jóindulattal (mert a csizmadia becsületes, könyörülő ember különben általában), sietett a nyögés kútfejehez, s nagy rémületére és csodálkozására látja, hogy az ő kedves komája Pánczél (a csizmadiák eskütt ellensége), összedermedve és görnyedve egy szögletben jajveszékkel és panaszkodik, hogy irtózatosan gyötri a hideg láz, és azt nyögi, hogy ő mennyire szeretne haza menni, de így nem tud, mert csak könnyedén jött el onnan hazulról minden felső melegebb ruha nélkül.

A szegény csizmadia minden késedelem nélkül felajánlá a kis czifra bundát, hogy majd addig átadja míg haza megy Pánczél uram, s azt egyszersmint a nyakába is akasztá az impostor betegnek, s felsegíté görnyedt helyzetéből, karonfogva ki is vezette a csapszék ajtaján.

Az utcán épen a szokásos nagy pocsolya díszelgett, mert épen ősszel volt az idő s ugyanazért is, a hol leggyérebbe mutatkozott e halandóság ábrázatja, ott menének egy darabig vezetve egymástól — hanem mint mindennek, úgy e gyér pocsoljának is vége lett, s előállt helyette egy utca hosszant és széltiben terjedő nagy sártenger, és elállta útját egészségesnek és pátiensnek. — Pánczélnek ezalatt reszketni kezdetek inai s mindinkább remegett egész testében mint a nyárfalevél, pedig egészségesebb sem volt soha mint most, midőn megint emberére akadt.

Haladtak azonban lassan a pocsolya és sártengerbe beljebb, s mikor már jól bent voltak, Pánczél uram mint a rosz ló csak eszméletlenül bele hengergödzött a kis piros bundával a nagy pocsolyába. A szegény csizmadia testében és lelkében megrémülve, a kis bunda sorsával mit se törődve rohant vissza a kurta csapszékbe, hogy segítséget hozzon a veszélyben forgó beteg részére; — de mily keservesen esett szegénynek, midőn visszatért a catastropha színhelyére, látni a kis tönkre jutott bundát megfosztva minden

ékességétől s haszonvehetetlenné téve egyedül heverni a pocsolya kellő közepén — míg Pánczél uram a kétségbe esett lábtyűművész keservein nagyszerűen nevetett a sár túlsó oldalán.

Ez idő óta kerüli a debreczeni sáros időben a kis bundát használni minden csizmadia, s Pánczélnek egy sem adná oda bundáját, ha megfagyna is.

L. F.

Hogy épített magának Butter uram házat?

A mint az ember a Svábhegyre fölmege, mingyárt legelőször is szemébe ötlük egy furcsa ház, arról meg eszébe jut az az adoma, mikor a cigánynak tanúskodni kellett egy kétséges gazdáju puska érdemében, s ilyet vallott: „ismertem én ezt a puskát még mordály korában, valóságos igaz, hogy a Csicsa komámnak a saját nevelése.“ Hát én is ismertem ezt a házat még kocsiszin korában s bizonyíthatom, hogy ez Butter uramnak a saját nevelése.

Butter uram becsületes ácspllér a Svábhegyen, a ki következő módon jött rá e saját szerű építészeti rendre. Miért ne jöhetett volna rá? a corynthusi oszlop-rendre nem egy lapuval körülött kosár adta e a legelső eszmét? Tehát Butter uram legelső eszméje a ház-építéshez onnan eredt, hogy valahol a Svábhegyen egy régi kocsiszin helyébe új istállót építvén, az ócska épület ablakának fele kivetőben rámaradt.

Lehetne ehez az ablakhoz egy csinos kis kunyhót építeni.

Ez volt az első impulsus, melynek következtében támadt egy ablak körül egy kunyhó. A kő, mint tudjuk ott nagyon olcsó, s Butter uram maga épít.

Második esztendőben hasonló accidentalis úton egy roppant szélességű ablakráma jött Butter uram birtokába. Ez gyönyörűen illett a másik mellé s apródonkint támadt a szűk ablaku kunyhóhoz ragasztva egy rengeteg ablaku fakamra.

Harmadik esztendőben az egyensúly kedvéért egy ajtófél jelent meg az építészeti rendben, mely azt igé

nyelte, hogy a kedvéért konyha és éléstár épüljön, a mi meg is történt.

A negyedik évben egy pár félgömbölyű templomablak gazdagítá Butter uram építészeti studiumait s azokból támadt egy emelet a házon. Hogyan támadt, min áll, hogyan függ a levegőben? azt én nem tudom, denique most ott van.

Az ötödik évben végre a ház tetején, egyszerre csak megjelent egy háromablaku filagoria, a mi két könyökével egy erkélyre támaszkodik, az pedig a két lábát lenyújtja az alatta álló épületek tetejére, hogy arra nagyobb gyönyörűség alulról felnézni, mint felyülről lenézni belőle.

Jelenleg ennyire haladt az új sváb iskola építészeti remekeinek e ritka példánya. Ki tudja időjárával még hova nőheti ki magát?

Hunyory úr jó tanácsa.

Hunyory úr híres volt egy időben; — miről volt híres? a felesége szépségéről. No köszönöm én az ilyen hirhedettséget.

Hunyori úr felesége sokkal szebb volt mint ezen a képen látható; hanem hiszen nem is negyven pengő krajczárért metszették annak egy quadrát hüvelykét, mint ennek.

A szép asszony pedig rettenetesen tudott költeni, a mi még szebb volt tőle, mely virtusa által Hunyory urat tökéletesen tönkre is juttatta.

S ha még csak Hunyory urat juttatta volna tönkre!

Ez különben igen szeretetreméltó férj volt, a ki nem sokat fájditotta meg a fejét azzal, hogy felesége imádóit jegyzőkönyvbe vezetgesse: ki mikor szegődött, mikor ment odább. No iszen bizony, ha ez volna a jámbor férjnek a dolga!

Annnyival megdöbbenőbb volt tehát, midőn annyi megszokott viszontagság után, egyszer Hunyory urnak eszébe jut, hogy ő erélyesen fog fellépni. A nagysám épen egy fiatal majorennis földesúrral volt ismeretségben, a ki most kapván át az örökségét, feljött Pestre megtanulni complimenteket és váltókat csinálni.

Hunyory úr egyszer csak beront, midőn az ifju ember épen térden állva vall szerelmet a feleségének; megáll az ajtóban, mint egy Othello!

Odainti magához a reszkető fiatal embert. (No ez most megöl, vagy kiugrat az ablakon! gondolja magában az áldozatul esett.)

Hunyory úr nem ölte őt meg; hanem atyai komoly hangon szóla hozzá:

— Ifju barátom; mit gondol ön, hogy az én feleségemnek kezd el udvarolni? Hisz ez tönkre teszi önt. — Gondolja meg, mit cselekszik? térjen vissza, még jókor van; mert majd meglássa, hogy időnap előtt az adósok börtönébe kerül. Emlékezzék rá, hogy ezt én mondtam önnök.

Azzal pathetice megfordult, és ismét kiment a szobából.

A fiatal Adonis csakugyan szívére vette a jámbor intést s nem ment többet az asszonyság felé.

A muszka!

A legközelebbi losonczy országos vásáron az a veszedelem történt, hogy három bika, ismeretlen okoknál fogva felbőszülvén, neki rontott a sokaságnak, a hol legsűrűbben állt az ember. Persze, hogy ez már magában is elég ok a rémületre; de még azonfelyül az egyik bikát „muskának“ hitták. A mint aztán a gulyás legény a bőszült állat után szaladva kiabálta: „muskane! muszka ne!“ a népség nem veszi tréfára a dolgot: „a muszka jön!“ hangzik mindenfelé, mint a futó tűz szétfut a rémkiáltás s szalad szét az egész vásár ki merre lát; a mi igen természetes dolog. Mint tudjuk, Losonczon igen kevés embert lehet mosolygásra birni azzal a szóval, hogy: itt a muszka!

R é b u s z.

(Megfejtése a jövő számban.)

A 7-ik számbeli rébusz megfejtése.

„Cicero.“

Jónás doctor.

Itt vagyok; ki? Jónás doctor!
Bizonytja pápaszemem,
És a veres uborka-orr
Min czimerkép azt viselem.

Baja kinek van, s mi baja?
Folyamodjék tüstént hozzám,
Elmulik mind a nyavalya, —
A nélkül hogy meggyógyítám.

Köhögsz? annál jobb, jel hogy élsz,
Kinek mivel van, az köhög,
Gyógyszeremre majd jobban léssz;
Az nem köhög, kit fed a rög.

Rövidlátó vagy? szerencse,
Boldog az, ki messze nem lát:
Kinek tetszik hát jelentse
Magát, s veszttem szemvilágát.

Vagy nagyot hallsz? soh'se búsulj,
Nem hall füled, nem fáj fejed;
A rágalom, az ó mint uj,
Hallatlanul jár melletted.

Jertek, jertek ó betegek,
Kik jól vagytok, láttok, halltok,
Lapdacsimból ha ettetek:
Lesztek süket, vak s meghaltok:

Mert én vagyok Jónás doctor
Csodatevő, nagy kuruzsló,
Nyomomban a halotti tor,
Elöttem megy gyász-koporsó.

Véretek sok van, vagy kevés,
Irgalmatlan megcsapolum,
Mi aztán a következő
Ti lássátok, az nem gondom.

Nem használ az ártatlan lé?
Adok mérget: ez majd csak hat,
Ki meg nem fog halni belé,
Az még fel is lábadozhat.

Én minden kórt jól ismérek,
Kivéve a mit nem tudok,
De mit észszel fel nem érek
Ahhoz is csak hozzá fogok.

Érdemem ha beteg megél,
Ha meghal, az ő hibája,
Arról majd ő, élvén, beszél,
Bölcsen hallgat a holt szája.

Bizonytágot ám tegyen egy
Élő, hogy én őt megöltem;
Lehetlen! még mind él, jár, megy,
Kit sirkővel nem jelöltem.

Jertek, nekem párom nincsen,
Elveszem mit Isten adott,
Bár még annyit ő teremtsen,
Keves tölnöm a sirhalmot.

Ő s én vagyunk a föld ura,
Magvető ő, nagy hatalom.
És én, orvostan tudora,
Mindazt szépen learatom.

Sz—va.

Az öreg Á.

— Hát anyjuk! a Lidikát majd felkisérd az iskolába, itthon ne szévedezzék, jobb szeretem ha szem előtt lesz, aztán valami majd csak ragad is rá; — így hagyta módra Jutka asszonyt a fiatal kún férj, midőn a tanyára készülődött. — Lidika tehát felkisértetett és beiratott.

Az öreg leánytanító, segédet nem tartván, kis- és nagysiskolában csak maga szorgalmatoskodott; s míg a nagyobb növendékekkel bajlódott, addig az ujoncz-csapat gyakran zajt ütött és port vert.

Volt az öreg tanítónak egy, két kapituláziót kiszolgált, őszfejú nagy bajuszu huszárőrmester sógora, ki mint elaggott legény, jó idővel is nyakába vette a farkasprémes déczbudát s hosszúszerű pipájából úgy ergette a bodor füstöket. Sógora ezt biztatta neki, hogy ijesszen rá a csevegő kis csapatra, mit többször meg is cselekedett a jó lélek szívesen.

Következő vasárnap, a mint a fiatal kún-család együtt ebédelget, kérdi az örvendező apa az ujoncz-iskolást:

— Hát kedves Lidikám! ismered-e már az öreg Á-t?

— Ismerem bizony, édes apám! — tegnap is, mikor nagyon lármáztunk, bejött az iskolába egy nagy subában, nagyot toppantott; hallgass! mendergette! hejnye, de meg is ijedtünk!

Borkoresolyák.

X. megye Y. táblabírójának az a szokása volt, hogy a hosszú ülések alatt szobakulcsával játszott, újjai közt forgatván azt, míg szemei a szónokon függtek. — Egyszer megunván e játékot, kulcsát az előtte tátongó öblös tintatartóra fektette, s jobb szomszédjátul el az elnök felé fordult; az — kinek hátat fordított, közepén megfogván a kulcsot, mindkét végével a fekete lébe mártotta s előbbi helyére visszatette. Ezalatt Y. táblabíró megunván a könyöklést, ismét a kulcsesal kezdett játszani. De csak hamar a fenforgó tárgy iránti nyilatkozatra szólíttatván fel, a kulcsot letéve, először homlokát, arcát végig simitá — mire hasonló lett egy pohos ördöghöz, szolt:

— Én tekintetes karok és ren . . .

De tovább nem folytathatta beszédét a kitörő nagy kacaj miatt.

A régi jó táblabirói világban, mikor még hiribül sem ismerték a gyufát, vagy is akarám mondani a masinát, történt, hogy egy éltes uriember a távol fekvő városba utazott; útközben rágyújtott, a tüzet természetesen tűzkő, aczél s tapló segítségével hozta létre; csiholás közben a nagyobb darab tapló is tüzet fogott, ezt észre nem vevén zsebébe dugta; egyszer azon veszi észre, hogy nagyon bűdös a különben jó illatu dohány, s később, hogy bekecsének egy szárnya nincs.

Megérkezvén a városba, benyit egy posztókereskedőhöz s bekecsének meglévő szárnyát kiterítve szól: „Kérek ilyen színű posztót.”

A kereskedő nem tudta hirtelen meghatározni, eredetileg milyen színe lehetett annak a posztónak, mely most olyan éktelenül fakó; találomra mutat kéket:

„Jó lesz ebből?”

„Nagyon jó, $\frac{1}{4}$ -rész rőföt kérek;” s kifizetvén az árát, posztójával távozik egy szabóhoz s a megégett bekecs szárnyát a vett új posztóval beboríttatja; — s mit sem gondolva a félig új, félig vén bekecsesél, vagy inkább az emberek megszólásával, bejárja a várost, s dolgait végezve, haza megy. Neje meglátván az ismerős bekecsen történt változást, kérdi:

„Hát a te kabátodat mi lelte?”

„Ne bántsd feleség, bár mindenütt ilyen volna.”

Egy szabó, ki szenvedélyes, de szerencsétlen vadász is volt, mert életében, bár kenyérének javát már megette, egy nyulat sem tudott löni; nejének boszantásait e miatt ki nem állhatván, egy vásáron megvett egy eleven nyulat s a falutól, hol lakott, nem messze egy cserjében megkötötte a nyulat, s haza szaladt a puskáért.

— No feleség, mindjárt lövök én neked nyulat.

Kimegy a cserjébe; s ott célba veszi a viczkan-dozó nyulat, czéloz, czéloz . . . s végre lö . . . s ellövi a zsineget mire a nyúl volt kötve.

Ebből az a tanúság, hogy a mihez nem tudsz ahoz fogni be kár.

— Tekintetes főszolgabíró uram, megjelentem parancsolatjára.

— Hogy hívják kendet?

— Mató Marczí szolgálatjára.

— Hát Mató Márton hol van?

— Otthon maradt biz ő kérem alássan.

— De neki kellett volna bejönni.

— Igenis kérem alássan, de ő az én fiam, hát gondoltam, hogy majd megfelelek érte.

Egy falusi kisbíró dobszó mellett ezt tette közhírré: „Minden ember, akár ökör akár ló, ha a csapásba a czé-geken túlmegegy, egypengő forintig duplomosan fog meg-büntetődni.”

Egy alföldi népes városban, szokás szerint, két násznagy vezetett be a lelkészhez két — iskola nélkül felnőtt — új házasulandó személyt. A mint a lelkész szükséges jegyzékeit megtette, kérdezé a házasulandó ifjút:

— Jártál-e kedves fiam az iskolába?

— Nem biz' én, főtisztelendő uram! mert édes apám mindig a tanyán szolgált s onnan nem járhat-tam be.

— De még is csak tudsz imádkozni? — kérde a szent atya.

— Nem biz' én, főtisztelendő uram.

— Az úri imádságot talán csak tudod? — folytatá a lelkész.

— Azt sem tudom — lön a válasz.

Ekkor türelmet veszítve, közbeszólt Kobakosi nász-nagy:

— A Jutka hamarabb tudja, mert az kiskorától fogva mindig az urak körül forgolódott, kedves főtisztelendő uram.

Vásár előtti napon beállít a jegyzőhöz többekkel együtt egy jámbor parasztember; vár sokáig szótalan, míg a többi lakostárs marha- és ló-passust írat, végre a jegyző erre is ráfőrmel:

— Na! kend is passust vár?

De bizony csak azért jöttem kéremátosan főjegyző uram, ne sajnálja megnézni a kalendáriomban: *lesz-e a vásárban laposhapa?*

Bizonyos kaputos úr, pőregatyás haszonbérlo barátját meghívta vacsorára. Vacsora felett az úr mindig csak panaszkodott, hogy ha boszús: nem ehetik, ha sok gondja van, nem feketik; ha pénze nincs: boszús és kész veszekedő. A gatyás barát belé szól:

— *No hiszen, nekem is olyan kutyatermeszetem van!*

A rátóti ember Bodri kutyája egész Komáromig kísérte a mállás kocsikat. Ott a mint kieresztették a Bodrit, körbe kapta vagy kilenez komáromi kutya s derekasan kapkodták a védtelen párát. A gazda csak nézte, hogy mi lesz már ebből? — Bodri azonban egyszerre egy merész szökéssel a karéjból kiszabadult s akkor még ő kezdte üldözöbe venni a városi kutyákat. — Megsodorintja erre a bajuszát a gazda: „lám! csak még is a rátóti kutya az ember!”

Bizonyos gazdag embernek élemedett atya meghalálózván, sokan tódultak virrasztani a halottat, hitték, hogy a telepinczés gazda emberségéből ez alkalommal reggelig szépen elidögálhatnak. Azonlan a házigazda fősvénykedni akarván, oly szük száju kulacsból árasztotta jószívűségét, hogy ha csak belé nem fűttak nem jött belőle a bor; azt tették hát és úgy ittak, de egy szomjas börtorku néne szégyenelt beléfűni, hanem a mint a szájához vitte a kulacsot erősen sóhajtott az üregbe: — *H-ó édes uram bátyám, de jó ember is volt.*

M E N D E M O N D A.

Kakas Márton nagy dicsőség éri! — Ki részesült már abban a hallatlan dicsőségben, hogy álló ércszobrárt még életében felállítsák? miként barátunk Kakas Márton, kinek Pest városa egyik *legmagasabb, legkitünőbb, legtiszteletreméltóbb* helyén fogják nem sokára három ölnyi magas ércszobrárt felállítani. (Tudnillik a kálvinista templomtornya hegyére felállítandó rézkast.) — Aztán ne bizza-e el az ember magát!?!?

Derült égen szivárvány. — Mult csütörtökön reggel

9 órakor teljesen derült ég mellett a legpompásabb szivárvány volt Pesten látható, erős délnyugoti vihar mellett, mely minden felhőt elhajtott az égről, és a magas féllivet képező szivárvány akkor is ott volt látható veres szélével a tiszta kék égboltozatot választva el az öblébe fogott ködhomálytól, mely a fényív kék széle alatt kezdődött s ez a tünemény egész tíz óráig látható volt. Mely csodát, mint égi tüneményt, magas rokonságánál fogva, az Üstökös kötelességének tartá feljegyezni.

Koresmai diplomaták.

Politikus csizmadia. Sógor!

Diplomatikus bádogos. No most beszélhet, senki sem hallja.

Pol. csizm. Van ám megint ujság az Östökösben.

Dipl. bád. Megint az anglusok?

Pol. csizm. Hjal! vége van már az anglusnak; semmivé van az már téve: oda van, vége van; nincs többé, nem adok érte többet egy papucsot, odavan flottástul, katonástul együtt: gondolja csak, a muszkák . . .

Dipl. bád. Már meg a muszkák?

Pol. csizm. Igen biz a muszkák találtak fel most valamit: levegő hajói flottákat; a luftballonba felviszik a bombát, rakétát, a sok katonaságot s onnan hajigálják az öldöklő szerszámokat a várakra, a hajókra, az armádiákra. Őket odafenn senki sem bánthatja, ők meg onnan odalőnek, a hova akarnak, s ha neutralis országra találnak, a mely nem akarja őket keresztül bocsátani, levegőhajóra rakják a hadsereget s átugratnak rajta.

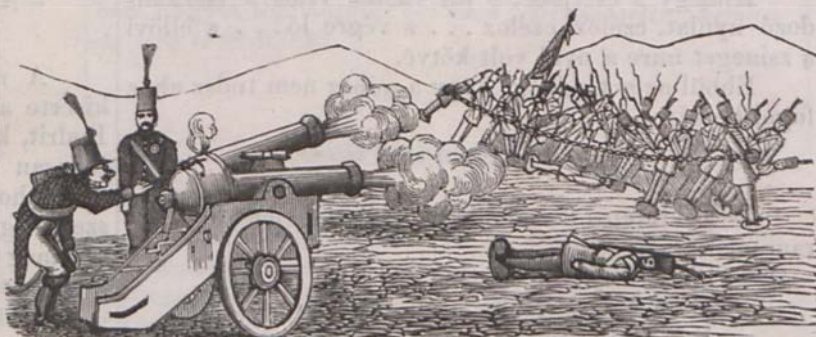
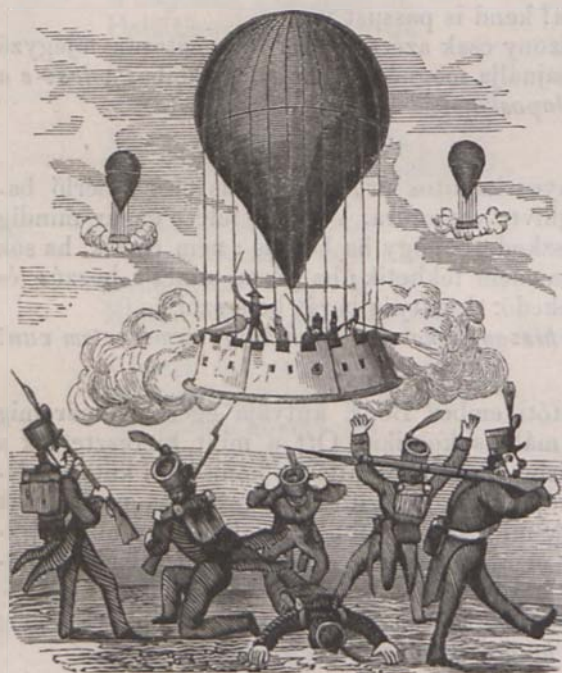
Dipl. bád. Istentelen emberek!

Pol. csizm. Hát a dufla ágyúkhöz mit mond sógor?

Dipl. bád. Hát az megint kinek a praktikája?

Pol. csizm. Ezt meg a görög császár találta fel; hát az úgy van, hogy két ágyúcső van összeragasztva, de nem egészen hasmánt egymásra, hanem a végeik egy kicsit széljel állanak. Mindakettőbe tesznek egy-egy golyóbist, azok meg egy hosszú lánczczal összevannak kötve; mikor aztán a duflaágyút egyszerre kisütik az ellenség ellen a két golyóbis széllyel megy s a kit csak a kifeszített lánczczal közre kap, annak mind lehordja a fejét; néha-néha pedig az is megesik, hogy ha nem a fejét, hanem a derekát éri az armádiának, úgy összeszorítja az egész hadsereget egyszerre, hogy aztán csak oda kell menni és a ki pardont nem kér, levagdalni a fejét sorba.

Dipl. bád. Bizony rettenetes idöket érünk!

Szerkesztői sub rosa.

— Pándra. M. P. egyveleges adomái nem használhatók; különben pedig Bolond Miska nem a mi familiánkhoz való, azt másutt tessék keresni. — L. F. Balmazújváros az újabb krónikai adoma igen ügyesen van írva; de még sem használható, kissé disznótoros zamatu. Aztán jó lesz már a többi tárgyakat venni elő az in petto levökből, ne csak mindig a csizmadiaikkal évödni, mert bizony még utóbb megsámfáznak bennünket. János házára: az adoma a képpel együtt meg fog jelenni: van még rá idő. Klipitro-klapatorics. Kevés hája van a küldeménynek. Göcsejinek.

Nem adhatunk két nyomtatott ívre terjedő beszélyeket az „Üstökös“-ben; azok számára ott van a többi 33 divatlap, örülnek rajta, mentül hosszabb: a küldeményből egy pár megjárja. Elégiák egy szappanyos leányhoz. Már ez tetszik! Mező Kászonyra. Komoly szerelmes versek az „Üstökös“-ben nem igen illetékes helyen volnának; aztán meg az sem szokás, hogy ha az ember chansonokat ír, a hivatalát is a neve alá tegye: cs. k. írnok. Ez csak documentumokba való. Érsemlyén. A timár legény szerelmi vallomása jó.

Felelős szerkesztő s kiadó-tulajdonos: **Jókai Mór.**

Lakása: Magyar-utca 21. szám.

Nyomatott Landerer és Heckenastnál Pesten

(Egyetem-utca 4. sz.)